

český král, aby tak byla zvláště uctěna královská důstojnost. Tak je to vše úplněji a přesněji obsaženo v privilegii pana papeže Urbana V., udělených Pražskému kostelu.¹⁰⁴

Léta Páně 1365, v neděli po svátku Obřezání Páně [5. ledna], ctihodný otec pan Jan, arcibiskup pražský, jenž již přijal arcibiskupské pallium, vysvětil v Pražském kostele dva oltáře, totiž svatého Víta a svatě Marie v novém chóru pražském. V neděli po svátku Očišťování [9. února] vysvětil větší kapli ve věži hradu Karlštejna.¹⁰⁵ Císař totiž vystavěl tento hrad obdivuhodného díla s velmi pevnými hradbami, jak je dosud vidět, a zřídil v horní věži velkou kapli, jejíž stěny obložil ryzím zlatem a vzácnými kameny a vybavil ji jak ostatky svatých, tak ornáty pro děkana a kapitolu neboli kolegium, které tam zřídil, a vyzdobil ji velice drahocennými malbami. Na celém širém světě není hradu ani kaple tak drahocenného provedení, a právem, neboť v něm císař chová císařské odznaky a poklady celého svého království.

Téhož roku v měsíci květnu vzal pan císař s sebou mnoho šlechticů Českého království a vydal se do města Avignonu k panu papeži Urbanovi V. a byl od něho s největší poctou přijat a skvěle hoštěn. Pan papež také sloužil v den letnic [1. června] z úcty k císařské důstojnosti mši před císařem, jenž byl oděn do císařského roucha a seděl ve své vznešenosti naproti na královském trůnu proti stolci papežovu. I naplnilo se Písmo, jež praví: „Slunce a Měsíc zastavily se v obydlí svém“¹⁰⁶ atd.

Během svého tamního pobytu císař, přeje si sám zvelebit a povýšit svůj Pražský kostel, vymohl od pana papeže, aby důstojný otec pan Jan, arcibiskup pražský, a všichni jeho nástupci na věčné časy zastávali úřad legáta ve své pražské provincii jakož i v diecézi řezenské, bamberské a míšeňské. A na znamení tohoto legátství poslal pan papež zmíněnému panu Janovi, arcibiskupu pražskému, stříbrný pozlacený kříž, široký černý klobouk a kápi z tmavočerveného sukna, aby těchto odznaků užíval on a jeho nástupci na území svého legátství. Pan pražský arcibiskup přijal tyto odznaky a psal se od té doby ve svých listech takto: „legát apoštolské stolice“. I navštívil s těmi odznaky jako legát svou provincii a svrchu řečená města a diecéze svého legátství. Oni všichni ho ve všem poslouchali a nebylo nikoho, komu by se tato věc nelíbila.

Téhož roku byl pan císař v městě Arles s největší slávou korunován korunou království arelatského, jež

podléhá římské říši.¹⁰⁷ Jakmile pak císař zcela podle své vůle vyřídil s panem papežem záležitosti své a svatě říše, přijal od něho svolení a odjel odtud se všim veselím a radostí. Přijel do Svatého Mořice navštívit ze zbožnosti prahy svatých mučedníků thébských. Tam tehdy odpočíval nejdrahocennější poklad, totiž tělo svatého Zikmunda, krále burgundského.¹⁰⁸ Dosáhl toho, že mu bylo darováno, a přivezl je s sebou do Prahy. I bylo přijato s procesím v Pražském kostele v den svatého Augustina [28. srpna]. A toto tělo svatého Zikmunda tam proslulo velikými zázraky, jež, byvši nám dostatečným svědectvím věrohodných osob dosvědčeny a před námi potvrzeny, jsou vypsány níže. A o těchto zázracích svatého Zikmunda je v pražské sakristii zvláštní traktát neboli knížka.

Léta Páně 1366 v měsíci únoru zabili dva měšťané z města Jaroměře jakéhosi kněze, protože byli od tohoto kněze pohnáni před pražského oficiála. Pan císař poručil stít těmto měšťanům hlavy, ačkoli za svůj život nabízel mnoho peněz.

V témže roce a čase vyloupal jakýsi jiný vладыka u Jindřichova Hradce z ďáblova vnuknutí svému vlastnímu faráři obě oči za to, že proti němu vykonával oficiálov nález. A když se o tom činu dozvěděl císař, poručil vyloupat mu v pražském městě před zraky všeho lidu obě oči, a on třetího dne nato nesmírnou bolestí zemřel. A ačkoli za jeho záchranu — neboť byl znám — vznášela mnohá knížata a urození k panu císaři nejrůznější prosby a také nabízeli peníze a slibovali dát poškozenému knězi zadostičinění, přece se pan císař, spravedlivý soudce, nedal přemoci ani prosbami ani penězi, ale vykonáváje spravedlnost zasloužil si požehnání od Boha a zanechal nástupcům příklad, jak vykonávat spravedlnost.

Téhož roku, ve čtvrtek před pátou nedělí postní [19. března], dal pan císař svou starší dceru Kateřinu, kterou měl s paní Blankou, vdovu po zesnulém rakouském vévodovi Rudolfovi, za manželku braniborskému markrabímu Otovi.¹⁰⁹ Rovněž téhož dne provdal svou druhou dceru, pannu Elišku, kterou zplodil s paní Annou Svídnickou, za Albrechta, staršího vévodu rakouského.¹¹⁰

Téhož roku třetího dne měsíce června okolo hodiny nešporní byla taková vichřice, křižovaly se blesky a hřměly hromy, zvláště nad městem Prahou, že to nikdo nedovede vylíčit. Mnoho lidí zahynulo v polích zasaženo bleskem, a na různých místech zničila tato bouře domy až do základů.

